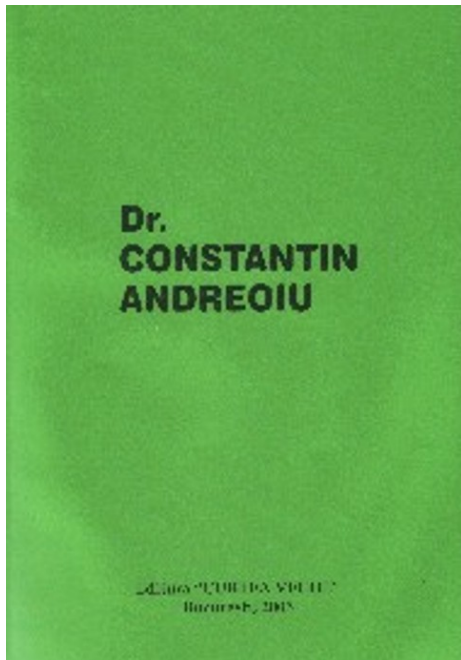

DR. CONSTANTIN ANDREOIU

N. Gorun

Ed. „Curtea Veche” București 2005, ISBN 973-9467-53-9 (112 pagini)

Trăim o epocă în care viteza informațională și căile largi de comunicare impun un ritm deosebit de rapid schimbărilor. În acest context medicina își continuă progresul său perpetuu, în scopul găsirii soluțiilor terapeutice optime, în patologia umană atât de vastă. Însă, prețul plătit acestei dezvoltări este reprezentat de complexitatea informațiilor cărora medicul trebuie să le facă față și să le filtreze prin propria conștiință și rațiune. Presiunea acestei complexități nu ar trebui să ne influențeze negativ în abilitatea de a realiza lucruri simple, dar cu un efect benefic maxim pentru pacient, pentru devenirea noastră și nu în ultimul rând pentru progresul medicinei căreia îi dedicăm practic cea mai mare parte a vieții noastre.

Coperta bine realizată a unei cărți rezumă simbolic esența acesteia. Lucrarea care o supunem atenției cititorului se remarcă tocmai prin simplitatea prezentării: un nume –

Dr. CONSTANTIN ANDREOIU – și bineînțeles

editura și anul apariției: „Curtea Veche” – București, 2005. Curiozitatea este stârnită de două întrebări: prima ar fi legată de numele ce conferă și titlul cărții, iar a doua se referă la persoana care a renunțat la privilegiul și satisfacția de a se trece pe copertă ca autor sau redactor al acestei lucrări. Astfel, cartea se cere deschisă și aflăm că este realizată sub redacția Prof. univ. dr. Nicolae Gorun, pe care îl regăsim și în calitate de sponsor, alături de Col. (r) dr. Dumitru Baci. Astfel emoția crește, dublată și de prezența unei fotografii ce înfățișează un bărbat cu figură ascetică, cu o barbă impozantă, încărunită de timpul necruțător, dar cu o privire ce relevă o mare inteligență și înțelepciune. Înțelegem că este fotografia ce-l înfățișează pe Dr. Andreoiu, despre care puțini dintre chirurgii de astăzi pot spune că l-au cunoscut direct sau că l-au văzut operând. Alți confrăți au auzit poate de această personalitate remarcabilă a chirurgiei românești din povestirile măștrilor care l-au prețuit și admirat. Probabil că este foarte mare numărul celor care nu știu nimic despre acest adevărat fenomen, iar acestora poate li se vor părea incredibile culmile până la care a reușit să ajungă un om, un chirurg, ce și-a dedicat întreaga viață luptei împotriva suferinței, trecând peste marile nedreptăți ce i s-au făcut.

Cuvântul înainte semnat de Dr. Dumitru Baci amplifică interesul cititorului și clarifică caracterul biografic al lucrării, ce începe prin relatările celui mai apropiat colaborator al chirurgului Constantin Andreoiu și anume Dr. Traian Bădulescu.

Titlul sub care Dr. Bădulescu evocă amintirea omului ce i-a marcat cariera chirurgicală este: „L-am cunoscut și am trăit lângă un mare chirurg: Dr. Constantin Andreoiu”. Într-un ton lipsit de patimă sau de tendințe hiperbolice, Dr. Bădulescu ne conduce în atmosfera începutului de secol XX, când în anul 1903, în orașul Slatina, într-o modestă familie, vede lumina zilei Constantin Andreoiu. Are o copilărie marcată de Primul Război Mondial când a trebuit să se refugieze în apropiere de Râmnicu-Sărat. Studiile liceale le face în orașul natal, fiind remarcată inteligența sa ieșită din comun, ce l-a propulsat între premianții

de onoare. Studiile universitare le-a început cu sprijinul celui mai bogat om din oraș, care i-a găsit o modestă slujbă la Spitalul Brâncovenesc din București. Noaptea lucra, iar ziua se dedica cursurilor de la facultate. Acest regim de viață l-a menținut timp de trei ani, până când a reușit la examenul de extern, iar apoi după doi ani a intrat ca intern la același Spital Brâncovenesc. Ducând o viață ascetică, lipsită de tentațiile vârstei, cărora se dedau colegii săi, a desfășurat o muncă asiduă sub coordonarea Prof. Dr. E. Juvara și Prof. Dr. A. Teohari, la chirurgie, respectiv medicină internă. Fiind în contact cu doi „giganți” ai medicinei, doar după o lungă reflecție a ales să-și continue drumul pe calea chirurgiei, considerând medicina internă la fel de fascinantă. Pentru a rămâne în Spitalul Brâncovenesc, a intrat în stagiul de secundariat în obstetrică-ginecologie, dar după trei ani a renunțat prezentându-se la un concurs de medici de spitale mixte unde a reușit pe primul loc. Ulterior, Prof. Iacobovici l-a cooptat pe Dr. Andreoiu la nou-înființatul Spital de Urgențe din București, unde se face remarcat prin îndrăzneala cu care aborda diversele patologii, iar succesele sale dărau uneori concepte aparent bine înrădăcinate în practica curentă de atunci (de exemplu o rezecție gastrică într-un ulcer duodenal perforat). La examenul de medic primar, se consideră nedreptățit de Prof. Iacobovici, cu care intrase în polemică în legătură cu un anumit tratament, dar care ulterior este adoptat ca standard. După ce-i reproșează oarecum Profesorului Iacobovici nedreptatea făcută, acesta îl trimite ca medic șef de secție la Abrud.

În acest oraș, renovează spitalul, reconstruindu-l practic din temelii și obținând o dotare corespunzătoare. Între anii 1935-1949 efectuează în acest spital toate tipurile de intervenții chirurgicale pe tubul digestiv (de la esofag până la rect), precum și intervenții complexe din sfera altor specialități: operații de cataractă, tiroidectomii, laringectomii totale, ortopedie, trepanații craniene, intervenții ginecologice. Devine rapid celebru printre pacienți, dar își face publică experiența și cu ocazia manifestărilor științifice, unde cuvântul său avea o mare greutate, datorită cazuisticilor impresionante pe care le prezenta. A realizat prima rezecție gastrică cu gastro-duodenoanastomoză Péan din țara noastră, fiind vizitat chiar de profesori universitari dornici de a deprinde tehnica. Refuză titlul de Profesor de ginecologie ce i se oferă în București ca o tentativă de reparație morală.

Între 1949-1977 lucrează la Ploiești, deja fiind recunoscut ca o personalitate a chirurgiei. Cariera sa se sfârșește brusc, când după prezentarea deciziei de pensionare i se interzice și dreptul de a mai intra în spital. S-a stins din viață în 1982, înmormântarea decurgând conform dorinței sale scrise: doar în prezența familiei, îmbrăcat în hainele albe de spital și incinerat, cu cenușa depusă la cimitirul Belu în cavoul soției.

În partea a doua a cărții este redat un *in memoriam* „Dr. Constantin Andreoiu” desfășurat în 1983, sub egida Institutului Oncologic Cluj-Napoca. Când titani ai medicinei și chirurgiei precum Prof. Dr. C. Arseni, Acad. I. Făgărășanu, Prof. Dr. I. Juvara, Prof. Dr. C. Mircioiu, Prof. Dr. I. Chiricuță evocă în termeni de adânc respect și recunoaștere personalitatea și realizările Dr-ului C. Andreoiu, nu putem decât să ne înclinăm cu adâncă pioșenie și admirație pentru acest mare chirurg, a cărui existență poate și-a pus amprenta în diferită măsură pe evoluția fiecăruia dintre noi, cei ce am ales chirurgia.

Lista lucrărilor științifice comunicate și publicate, prezentată în finalul cărții, se constituie ca un argument în plus pentru larga sferă de activitate chirurgicală a Dr. Andreoiu.

În ansamblu, în cele 112 pagini ale cărții, tipărite pe o hârtie de foarte bună calitate, se ascunde mesajul de a nu ne uita niciodată originile, să respectăm memoria înaintașilor noștri. Din fericire, în prezent, se manifestă o puternică tendință de regăsire a identității noastre prin reamintirea marilor noștri maștri. În afară de lucrarea coordonată de Prof. Dr. V. Sârbu, „Pagini din <<Istoria chirurgiei românești>>”, apărută în Editura Academiei Române-2002 în care Dr. Andreoiu are locul său de cinste (redat și în cartea prezentată), în ultimii ani au văzut lumina tiparului numeroase biografii ale personalităților din țara noastră, precum și istorii ale unor instituții medicale și de învățământ de mare prestigiu.

Recomandăm cartea tuturor chirurgilor, indiferent de vârstă, deoarece oferă un exemplu, poate imposibil de reprodus dar a cărui urmare nu poate decât să ajute. Învățăm din viața Dr. Constantin Andreoiu că „omul sfințește locul”, iar după cum spunea chiar el „*Bolnavii nu vin numai la ziduri, ci la cel care lucrează înăuntrul lor*”. De asemenea, exprimăm toată considerația și admirația pentru Prof. univ. dr. Nicolae Gorun și Col. (r) Dumitru Baciuc care au susținut și finalizat această „aducere aminte” a memoriei Dr. Constantin Andreoiu.

Dr. Cornel-Nicu Neacșu